

ZÁHADY SLEČEN
WELLSOVEJ
& WONGOVEJ

ČAJ K VAPKOU JEDU

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Čaj s kvapkou jedu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Robin Stevensová

Čaj s kvapkou jedu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

K ČAJ^S KVAPKOU JEDU

ROBIN STEVENSOVÁ

Preložila Laura Prišťáková

FRAGMENT

Robin Stevens: ARSENIC FOR TEA
Copyright © Robin Stevens, 2015
Cover, map copyright © Nina Tara, 2015
Translation © Laura Prišťáková, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Výťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4648-9
ISBN e-knihy 978-80-566-4653-3 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4654-0 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4652-6 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Venujem Boadie a ostatným MB.
Ďakujem za roky láskavosti a priateľstva –
a za to, že ste Daisy poskytli domov.

K ČAJ KVAPKOU JEDU

Záznam o prípade vraždy pána Curtisa;
vyšetroval Detektívny spolok
Wellsová a Wongová.

Spísala Hazel Wongová
(podpredsedníčka a sekretárka Detektívneho spolku),
vek: trinásť rokov.

Všetko sa začalo v sobotu 13. apríla 1935.

FALLINGFORD

skleníky

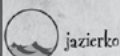
ohradená
zeleninová
záhradka

tajomný
strom

trávník

jazierko

chodník

Garáž
(staré stajne)

chodník

bludisko

zadný vchod

Fallingfordské
sídlo

predný vchod

štrkový chodník

brána

Hlavná cesta

brána

Araukária
Andská

do Fallingfordu
dedina & kostol

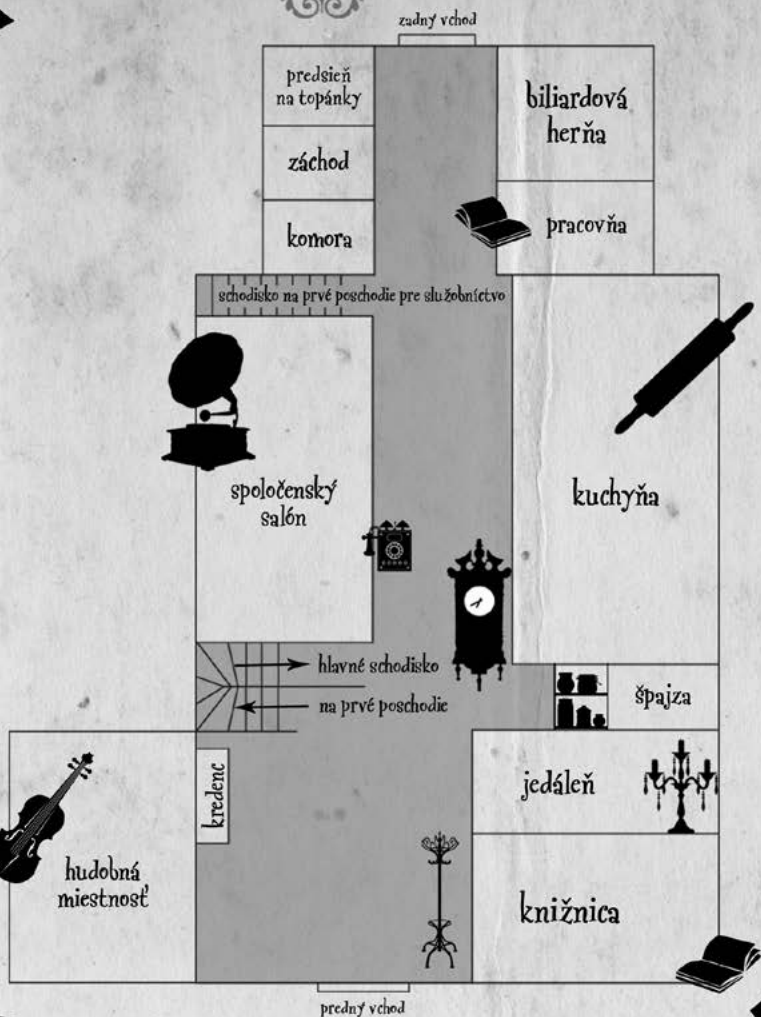

starý
prístrešok
na činy

vyschnuté jazero

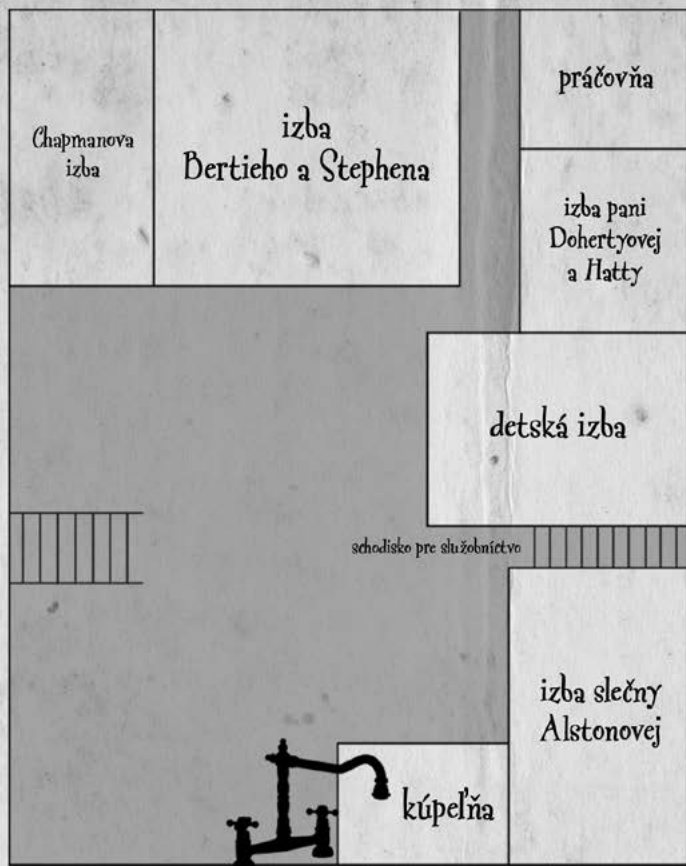
PRÍZEMIE

PRVÉ POSCHODIE

DRUHÉ POSCHODIE

FALLINGFORD

RODINA WELLSOVÁ

George Wells – *lord Hastings*

Margaret Wellsová (rodená Mountfitchetová) – *lady Hastingsová*

Saskia Wellsová – *teta lorda Hastingsa*

Felix Mountfitchet – *brat lady Hastingsovej*

Albert „Bertie“ Wells – *syn lorda a lady Hastingsových*

Daisy Wellsová – *dcéra lorda a lady Hastingsových
a predsedníčka Detektívneho spolku*

HOSTIA

Hazel Wongová – *podpredsedníčka a sekretárka
Detektívneho spolku*

Katherine „Kitty“ Freebodyová

Rebecca „Beanie“ Martineauová

Denis Curtis – *priateľ lady Hastingsovej*

Slečna Lucy Alstonová – *guvernantka Daisy Wellsovej*

Stephen Bampton – *spolužiak Bertieho Wellsa*

ZAMESTNANCI

Chapman – *správca domu rodiny Wellsovej*

Pani Dohertyová – *kuchárka a gazdiná rodiny Wellsovej*

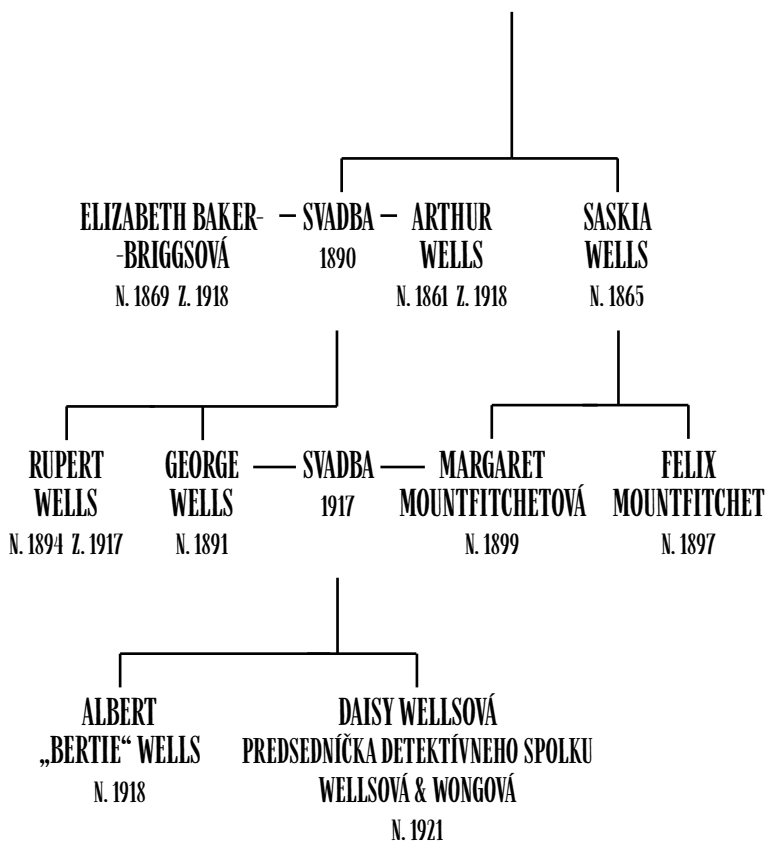
Hetty – *upratovačka rodiny Wellsovej*

PSY

Hriankoš

Millie

RODOKMEŇ RODINY WELLSOVEJ

PRVÁ ČASŤ

PRÍCHOD PÁNA CURTISA

1

Pánovi Curtisovi sa stalo niečo príšerné.

Celkom ma prekvapilo, keď som si uvedomila, že mi to nie je ukradnuté. Ak by ste sa ma dnes ráno spýtali, čo si o ňom myslím, povedala by som vám, že pán Curtis nie je vôbec dobrý chlapík. Ale ani najhorší človek na svete by si to nezaslúžil.

Daisy má, samozrejme, iný názor. Podľa nej nie sú zločiny skutočne tie veci, ktoré by nás mali znepokojsovať. Zaujímá ju len fakt, že sa niečo udialo, a chce pochopiť, čo to znamená. Aj ja, samozrejme – ak by to tak nebolo, nebola by som poriadnou členkou Detektívneho spolku –, ale hoci sa snažím zo všetkých síl, neviem premýšľať iba ako detektívka.

Pravdou je, že obe budeme musieť znovu rozmýšľať ako detektívky. Viete, pred chvíľou sme započuli niečo skutočne hrozné, niečo, čo dokazuje, že to, čo sa stalo pá-

novi Curtisovi, nebola obyčajná nehoda alebo nečakaná choroba. Nieкто ho má na svedomí, a to znamená len jediné: Detektívny spolok má nový prípad na vyšetrovanie.

Daisy mi prikázala zapísať doterajšie dôkazy do zápisníka Detektívneho spolku. Vždy zdôrazňuje, aké je dôležité zapisovať poznámky – a je presvedčená, že ona by ich nemala písať. Poznámky prischli mne – ja som sekretárka spolku, a taktiež podpredsedníčka, a Daisy je predsedníčka. Hoci som rovnako dobrá detektívka, ako je ona (dokázala som to počas nášho prvého skutočného prípadu, vraždy slečny Bellovej), som úplne iná ako Daisy. Rada o veciach premýšľam, až potom konám, kým Daisy sa vždy musí vrhať do vecí strmhlav, ako lovecký pes za korisťou, a preto jej nezostáva veľa času na zapisovanie poznámok. Aj vzhľadovo sme úplne rozdielne: ja som tmavovlasá, nízka a zavalitá, kým Daisy je vysoká, štíhla ako chrt a má nádherné blond vlasy. Napriek tomu sme najlepšie kamošky a spolu tvoríme skvelý tím na odhaľovanie zločinov.

Asi by som to mala skrátiť a vysvetliť, čo sa stalo a kto je pán Curtis.

Všetko sa začalo, keď som prišla k Daisy domov, do Fallingfordu, na Veľkú noc a jej narodeniny.

2

Jarný semester na našej škole v Deepdeane bol celkom bezpečný a obyčajný. Po všetkých udalostiach, ktoré sa tam zomleli minulý rok, to bolo celkom prekvapivé – mám na mysli tú vraždu a potom zdesenie, keď školu takmer zatvorili. No jarný semester prebehol pokojne, bez náznaku nebezpečenstva či smrti, a veľmi ma to potešilo. Najvzrušujúcejší prípad, ktorý sme nedávno vyšetrovali, bol prípad žaby v Kittinej posteli.

Predpokladala som, že pobyt vo Fallingforde dopadne rovnako. Keďže píšem do nového zápisníka, len objasním, že Fallingford je Daisin dom: typické anglické vidiecke sídlo so stenami obloženými drevom, okolo sa rozprestierajú rozsiahle pozemky, je tu bludisko a dokonca aj obrovský araukáriový strom uprostred príjazdovej cesty. Spočiatku som sa domnievala, že ten strom je umelý, ale potom som ho preskúmala a zistila som, že je živý.

Musím povedať, že Fallingford vyzerá ako dom vystrihnutý z knižky. Má vlastné lesy a jazero, štyri schodiská (Daisy je presvedčená, že sa tam ukrýva tajná chodba, len ju ešte neobjavila) a ohradenú zeleninovú záhradku, ktorá je rovnako skrytá ako tá, ktorú našla Mary Lennoxová v *Tajnej záhrade*. Zvonku vyzerá ako veľkolepý štvorec z teplého žltého kameňa, ku ktorému obyvatelia po stáročia pristavovali nové časti, a vnútri sa ako v čarovnej škatuľke ukrývajú miestnosti, schodiská a chodby, ktoré sa rozvetvujú a spájajú na troch rôznych miestach. Nachádzajú sa tam celé krdle vypchatých vtákov (napríklad vypchatá sova na odpočívadle na prvom poschodí), koncertné krídlo, niekoľko španielskych truhlíc a dokonca skutočné brnenie na chodbe. Rovnako ako v Deepdeane, so všetkým sa zaobchádza ľahkovážne, pritom všetko je staré a ošúchané, až mi chvíľu trvalo, kým som si uvedomila, aké vzácne sú tie predmety. Daisina mama necháva svoje šperky na toaletnom stolíku, psy po blatistej prechádzke utierajú do uterákov, ktoré boli svadobným darom od kráľa pre Daisinu starú mamu, a v knižnici Daisy ohýba rohy kníh z prvej edície. Nič tu nie je mladšie ako Daisin otec. A tak zrazu náš lesklý biely dom pripomínajúci svadobnú tortu pôsobí falošne.

Dorazili sme v rodinnom aute, ktoré riadil šofér O'Brian (zároveň pracuje ako záhradník – v porovnaní s našou rodinou sa zdá, že Wellsovcí nemajú dostatok služobníctva, a premýšľam, či to je dôvod, prečo je ich dom taký ošarpaný), v slnečné sobotné ráno, šiesteho apríla. Vošli sme zo svetla do veľkej tmavej vstupnej haly s kamennou podlahou (kde sa na vás v prítmí hrozivo týči brnenie) a Chapman, starý správca domu Wellsovcov, nás tam privítal. Je bielovlasý, zhrbený a v tejto domácnosti slúži už tak dlho, že začína chradnúť, rovnako ako kyvadlové hodiny. Boli tam aj dva psy – malá kokeršpanielka Millie, ktorá poskakovala okolo Daisiných kolien, a starý, tučný žltý labrador Hriankoš, ktorý sa kolísal sem a tam na stuhnutých labkách a stonal, akoby bol chorý. Chapman, ktorý sa zohol s rovnakým zastonaním ako Hriankoš (je naozaj staručký – ustavične som sa strachovala, že sa uprostred niečoho zatrasie ako hrdzavá hračka), aby zdvihol Daisin kufor, povedal: „Slečna Daisy, je skvelé, že ste doma.“

Vtom sa z knižnice vyrútil Daisin otec – lord Hastings. (*Lord Hastings* je meno Daisinho otca, hoci má priezvisko Wells ako Daisy – zrejme, keď sa stanete lordom, dostanete ďalšie meno, aby ste ukázali, aký ste dôležitý.) Má tučné ružové líca, husté biele fúzy a brucho,

ktoré sa napína pod jeho tvídovým sakom, ale keď sa usmeje, je vernou kópiou Daisy.

„Dcérenka!“ zvolal a vystrel ruky. „Dcérina priateľka! Poznáme sa?“

Daisin ocko je veľmi zábudlivý.

„Jasné, že poznáš Daisy, ocko,“ pripomenula mu Daisy s povzdychom. „Strávila s nami Vianoce.“

„Hazel! Vitaj, vitaj! Ako sa máš? Odkiaľ si? Nevyzeráš ako ostatné Daisine kamošky. Si Angličanka?“

„Je z Hongkongu, oci,“ dodala Daisy. „Nemôže si pomôcť.“

Pevne som stisla prsty okolo rúčok cestovného kufra a snažila som sa udržať si úsmev. Na Deepdeane som si už tak zvykla – a všetci si zvykli na mňa –, že niekedy zabúdam, že som iná. No len čo opustím školu, znovu si na to spomeniem. Keď ma ľudia prvýkrátvidia, hľadajú na mňa a občas si čosi zašomrú popod nos. No väčšinou to povedú nahlas. Viem, že to nemôžem zmeniť, ale želim si, aby som nebola jediná svojho druhu – a taktiež si želim, aby ma nevníмали negatívne.

„Volám sa lord Hastings,“ predstavil sa a očividne sa snažil byť nápomocný, „ale môžeš ma oslovovať Daisin ocko, pretože ním som.“

„Veď to vie, oci!“ ozvala sa Daisy. „Už som ti povedala, že u nás predtým bola.“

„Nuž, som nesmierne rád, že ste tu teraz obe,“ vyhlásil jej otec. „Prejdite do knižnice.“ Pohupoval sa na špičkách a spoza fúzov mu vykúkali vráskavé líca.

Daisy si ho podozrivo premerala.

„Ak ide o jeden z tvojich žartov...“ pohrozila.

„Len poď, ty nezbedníčka.“ Ponúkol jej rameno, Daisy sa zaškerila a zavesila sa doňho ako dáma, ktorú sprevádzajú na večeru.

Lord Hastings ju odviezol zo vstupnej haly do knižnice. Nasledovala som ich. Je tam teplejšie a na poličkách sú zoradené ošúchané a opotrebované knihy v kožených väzbách. Je zvláštne porovnávať ju s knižnicou môjho otca, kde všetko spolu ladí a jedna zo slúžok v nej dvakrát denne utiera prach. Vo Fallingforde vládne naozaj rovnaký neporiadok ako v Daisinej hlave.

Lord Hastings ukázal Daisy, aby si sadla do tučného zeleného kresla pokrytého niekoľkými vankúšmi. Elegantly sa usadila – a ozval sa hlasný a veľmi neslušný zvuk.

Lord Hastings vybuchol do smiechu.

„Nie je to úžasné?“ zvolal. „Čítal som o tom v *The Boy's Own Paper* a okamžite som si to objednal.“

Daisy zamrmlala:

„Ocko, ty si fakt blázon.“

„Ale no tak, Daisy, najdrahšia. Je to skvelý žartík. Niekedy premýšľam, či si vôbec dieťa.“

Daisy sa hneď vzpriamila.

„Ocko,“ povedala, „naozaj si nemyslím, že je v tomto dome miesto pre ďalšie dieťa.“ Ale znovu sa zoširoka usmievala a lord Hastings zase na ňu.

„No pod', Hazel, je čas ísť hore do mojej izby.“

A tak sme šli.

3

Lord Hastings vymýšľal žartíky po celý týždeň.

„Ocko,“ zahundrala Daisy, keď v utorok pri večeri utierala flak z falošného atramentu zo svojho taniera. „Strápnuješ ma.“

Ale z jej pohľadu naňho, keď sa chichotal do vreckovky, som usúdila, že to nemyslí vážne. Hoci pôsobila Daisy navonok opatrne a slušne, kedykoľvek ju mama sledovala, všimla som si, že jej tajná stránka, múdra Daisy, ktorá sa o všetko dôkladne zaujíma, ustavične vychádza na povrch v prítomnosti lorda Hastingsa. Vedela som, že to niečo znamená. Daisy ukazuje svoju pravú tvár len ľuďom, ktorých má úprimne rada, a tých veľa nie je. V ten deň sme však večerali s lady Hastingsovou, a preto si Daisy dávala pozor, aby sa správala slušne.

„No tak, George,“ zasyčala lady Hastingsová a prebodla očami svojho muža.

Všetci sme sa trochu prikrčili. Tieto prázky sa medzi lordom a lady Hastingsovými čosi naštrbilo. Na Vianoce sa mi Daisina mama zdala dokonale prívetivá, aj keď trochu nečitateľná, ale tentoraz bola ako vymenená – chladná a nahnevaná na celý svet. Stále bola rovnako vysoká, blondá a očarujúco krásna ako na Vianoce, ale teraz jej krása pripomínala porcelánovú vázu, ktorej sa nesmiete dotknúť. Čokoľvek lord Hastings spravil, považovala za zlé. Tráviť čas u nich bolo trochu ako uviaznuť vo vojne, keď vám vojská z oboch strán hádžu ponad hlavy granáty. Poznám rodičov, ktorí majú tichú domácnosť – u nás doma sú občas týždne, keď sa mama s otcom rozprávajú cezo mňa, akoby som bola živý telefón –, ale táto situácia vyzerala inak. Chudák lord Hastings klesal na duchu. Pred izbou lady Hastingsovej sa stále objavovali darčeky v podobe zvädnutých kvetov a polámaných čokolád. Tie potom putovali rovno dolu do kuchyne, ktorá začala pripomínať skleník. S Daisy sme pojedli väčšinu čokolád počas koláčikových prestávok (Daisy trvala na tom, aby sme mali koláčikové prestávky aj počas prázdnin, na počesť Deepdeanu, a ja som nevidela dôvod, prečo namietat').

„On ju ľúbi,“ poznamenala Daisy, vychutnávajúc si pomarančový krém, „a ona ho ľúbi tiež, naozaj, len to niekedy neukazuje. Nakoniec sa spamätá.“

Nebola som si tým celkom istá. Lady Hastingsová zdanlivo trávila väčšinu času zamknutá vo svojej spálni alebo na telefóne vo vstupnej hale, čosi šepkala do slúchadla, a keď sme sa priblížili, stíchla.

Nielen Daisy a ja sme sa stali rukojemníkmi hádky medzi jej rodičmi. Na prázdniny prišiel domov aj Daisin brat Bertie, ktorý študoval v poslednom ročníku na Etone.

Bertie sa až znepokojivo podobal na Daisy – Daisy natiahnutá ako indický kaučuk a ostrihaná dohola –, ale ak Daisy syčala ako raketa, Bertie vrčal ako rozzúrený vlk. Stále sa rozčuľoval, a len čo prišiel, začal šramotiť po dome. Nosil svetlozelené nohavice, vlastnil rozladené ukulele a trval na tom, že na ňom bude vyhrávať v nepárnych denných a nočných hodinách. (Daisy tvrdila, že vedel zahrat len tri piesne a všetky boli neslušné.) A mal kamoša menom Stephen Bampton.

Veľmi ma potešilo, že Stephen nebol nervák. Bol nízky a zavalitý, mal hladké ryšavé vlasy, pôsobil jemne a trochu smutne. Hľadel na mňa, akoby som bola človek a nie cudzinka z Orientu, tak som si ho rýchlo obľúbila.

Tešila som sa, že tu bol, pretože tieto prázky sa mi Fallingford zdal cudzí – alebo mi pripomínal, že ja som cudzinka. Bertie si nahnevane brnkal na ukulele, lord a lady Hastingsovci sa hádali, Daisy poskakovala po dome a ukazovala mi tajné skrýšy, hniezda belorítok, meč, ktorý pat-

ril jej pradedovi, a ja som začala túžiť po lepkavom teple a umelých kvetinových dekoráciách u nás doma v Hongkongu.

Poslednou osobou v dome – okrem kuchárky a gazdinej pani Dohertyovej a slúžky Hetty – bola slečna Alstonová, Daisina guvernanka. Na Deepdeane bola počas prázdnin vždy nejaká guvernanka, aby pomáhala Daisy s prípravou a držala ju ďaleko od problémov, a tiež aby pomáhala lordovi Hastingsovi písať listy.

„Keď sa o to pokúša sám, vždy sa popletie, chudáčisko,“ vysvetlila mi Daisy.

Tieto prázky však nudná, hlúpa slečna Rosová, ktorú sme museli pretrpieť na Vianoce, celkom nevysvetliteľne odišla.

„Stručne nám to oznámila po telefóne!“ poznamenala stále rozhorčená lady Hastingsová. „Nehorázne!“

A tak miesto guvernanky zaujala slečna Alstonová.

Slečna Alstonová bola, ako by ju nazvala Kitty, naša spolubývajúca z Deepdeanu, staromódna žena. Stelesňovala intelektuálnu starú dievku: nosila škaredé neformálne oblečenie bez zvýrazneného pásu, vlasy jej trčali v ťažkom chumáči nad čelom a vždy so sebou vláčila obrovskú kabelku z odpornej hnedej bravčovej kože. Na prvý pohľad vyzerala ako sivá myška, nenápadná a nudná, ale zdanie klamalo. Čím viac hodín sme mali so slečnou Alstonovou,

tým viac sme si uvedomovali, že vôbec nebola nudná. Naopak, bola zaujímavá.

Slečna Rosová viedla našu prípravu v Deepdeane ako generál, ktorý nesmie strácať čas, ale slečna Alstonová zvolila odlišný prístup. Keď sme pracovali na latinskom preklade o Hannibalovi, zastala a začala rozprávať o slo-noch. Keď sme sa učili o vode, vzala nás von pozorovať oblaky. Keď sme čítali Shakespearovu divadelnú hru, spýtala sa nás, či nám bolo ľúto Macbethovcov. Odvetila som, že áno (hoci to nemali spraviť), a samozrejme Daisy odpovedala, že v žiadnom prípade. „Vysvetlite prečo,“ požiadala nás slečna Alstonová, a na takmer pol-hodinu sme zabudli, že si vypracúvame domáce úlohy počas prázdnin s guvernankou.

Najzvláštnejšie bolo, že medzi dospelými sa slečna Alstonová správala ako iný človek. Bola úplne obyčajná. Keď sa nám nevenovala, sedela s lordom Hastingsom, pripravovala mu listy, spisovala zoznamy a objednávala mu jojo a falošné fúzy z katalógov *Boy's Own Paper*. Lord Hastings považoval slečnu Alstonovú za totálne nudnú ako my s Daisy, než nás začala učiť: „Dokonca sa nesmeje na mojich vtipoch!“ sťažoval sa.

„To ma vôbec neprekvapuje,“ odvetila Daisy a potľapkala ho po hlave, akoby hladkala Hriankoša. „Mami, kde si natrafila na slečnu Alstonovú?“

„Bože, ako si to mám pamätať?“ vyštekla lady Hastingsová, ktorá sa práve snažila striasť psie chlpy zo svojej pláštenky. „Asi v agentúre. Bol tam nejaký list... Panebože, Daisy, prečo sa sťažuješ na svoju guvernanku? Veľmi dobre vieš, že sa o teba nemôžem starať.“

„To je jasné,“ odsekla Daisy chladne. Viem, čo sa skrývalo za otázkou. Daisy chcela pochopiť slečnu Alstonovú a zistiť, prečo je taká odlišná, ale neexistovala na to jednoduchá odpoveď. Slečna Alstonová bola naďalej v súkromí zaujímavá a na verejnosti nudná, a my s Daisy sme čoraz viac horeli zvedavosťou, čo sa za tým skrýva.

4

Keď lady Hastingsová práve záhadne netelefonovala, trávila všetok čas organizovaním Daisinej narodeninovej oslavy – hoci bolo celkom zrejmé, že oslava bude v skutočnosti patriť lady Hastingsovej, nie Daisy.

„Detské čajové posedenie!“ vyhrkla Daisy pohrdavo. „Kolkto si myslíš, že mám rokov?“

Daisy si aspoň mohla pozvať hostí. Potešilo ma, že Kitty a Beanie, naše spolubývajúce z Deepdeanu, prídu na víkend. Pobyt vo Fallingforde ma nútil myslieť takmer túžobne na deepdeanské svrbivé deky a vôňu vypratého oblečenia a vareného jedla. V piatok ráno sme sedeli v jedálni a ja som zjedla polovicu hrianky s domácim maslom a slivkovým lekvárom zo sliviek z fallingfordskej záhrady, keď sme začuli vrčanie a vŕzganie auta na príjazdovej ceste.

Daisy vstala a nechala napoly zjedeného údenáča.

„Kitty!“ zvolala. „Beanie!“

Odsunula stoličku a vystrelila do vstupnej haly ako raketa. Nasledovala som ju, stále som prežúvala a oblizovala som si džem z lepkavých prstov, vo dverách jedálne som zabočila doľava – a narazila som rovno do Daisinho chrbta.

Zjajkla som a chytila som sa jej svetra, aby som nespada.

„Daisy,“ zašomrala som. „Čo doparoma...“

Daisy stuhla ako Millie, keď zbadá zajaca.

„Zdravím,“ ozvala sa. „Kto ste?“

Natiahla som krk, aby som zistila, s kým sa rozpráva. Pod oblúkom kamenného vchodu stál muž. Na dospeláka vyzeral celkom mlado. Mal široké ramená a úzky pás ako muž z nejakej reklamy. Keď vchádzal do vstupnej haly, elegantne sa prikrčil a ja som si všimla, že má peknú tvár, hebké tmavé vlasy a úsmev ako z reklamy na zubnú pastu. Vôbec nezapadal do prostredia fallingfordskej vstupnej haly.

Muž sa žiarivo usmial na Daisy.

„Ty musíš byť Daisy,“ prehovoril. „Malá oslávenkyňa.“

„Áno,“ prisvedčila a so svojim najkrajším úsmevom podišla k nemu, aby mu podala ruku – hoci viem, že kypela od zlosti, že ju nazval malou – a horela zvedavosťou, kto je tento muž a ako je možné, že ju pozná, keď ho nikdy nestretla. Viete, Daisy nenávidí, keď je niekto o krok pred ňou.

Vtom sa dvere do jedálne znovu rozleteli a objavila sa za nami Daisina mama.

„Mami,“ povedala Daisy nadnesene. „Kto to je?“

„Panebože!“ zvolala lady Hastingsová. Jej hlas znel nadšene a líca jej zružoveli. „Aké milé prekvapenie! Nečakala som, že dorazíš tak skoro, Denis. Daisy, drahá, toto je môj priateľ Denis Curtis. Prišiel na tvoju oslavu. Buď k nemu milá.“

„Vždy som predsa milá,“ odvetila Daisy a so žiarivým úsmevom hľadela na pána Curtisa, no vedela som, že vo vnútri zúri.

„Tvoja mamička a ja sme veľmi dobrí priatelia,“ poznamenal pán Curtis, ktorý si asi myslel, že máme sedem rokov.

„Denis je nesmierne bystrý,“ pochválila ho lady Hastingsová a štouchla pána Curtisa do ruky. „Obchoduje so starožitnosťami, vieš? O krásnych veciach vie všetko. Tento víkend sa na nejaké pozrie tu u nás vo Fallingforde. Ale... Daisy, chcem tvojho otca prekvapiť. Nič mu neprezrad.“

Než sa Daisy stihla ovládnuť, prižmúrila oči.

„Naozaj?“ spýtala sa.

„Áno!“ Lady Hastingsová teraz doslova pištala. „Vieš, aký je niekedy sentimentálny. Ale len si to predstav, aké by to bolo vzrušujúce, keby sa ukázalo, že niektoré z tých

odporných obrazov majú aspoň nejakú hodnotu! Mohla by som sa ich zbaviť a kúpiť si nové, krásne!“

To ma znepokojilo. Ale ešte viac ma znepokojovalo, ako sa pán Curtis usmieval na Daisinu mamu, a že sa dotýkal jej ruky oveľa dlhšie, ako bolo nutné. Išlo o akúsi dospelácku nechutnosť, ktorej som nerozumela... alebo aj rozumela, no nechcela som rozumieť.

5

Na príjazdovej ceste sa opäť ozvalo škripanie – kolesá auta a kroky –, ale keď sa dvere otvorili, ani tento raz sa v nich neobjavili Kitty s Beanie. Stála tam zavalitá stará dáma, vlasy mala zopnuté do drdola, na sebe mala zamazaný kožuš, okolo krku niekoľko šálov a jej oblečenie spolu vôbec neladilo.

„MARGARET! DAISY!“ skríkla, zamávala rukami a všetkými šálmi. „TAK SOM TU!“

Lady Hastingsová sa otočila a pozrela sa na ňu so zatúpanými perami.

„Dobrý deň, teta Saskia,“ pozdravila ju. „Ale kdeže, nemusíte čakať, kým vás pozveme dnu. Denis, toto je Saskia Wellsová, Georgova teta.“

Teta Saskia sa vrátila do vstupnej haly, cestou odhodila pestrofarebné rukavice, z kožuša jej vypadlo niekoľko chlupov a pritisla si Daisy na prsia. Mňa si zrejme nevšimla.

„DAISY!“ zvolala opäť. „Kde máš brata? Kde je tvoj drahý otec? Dnes oslavuješ narodeniny! Dvanásť rokov! Taký krásny vek. Priniesla som ti darček. Je tu niekde... ibaže by – ach, bože, asi som ho zabudla v obchode Bridesnades'. Bol to šál, teda aspoň si myslím... Á, nie, počkaj – tu je!“

A vytiahla ruku z vrečka svetra. Držala v nej malý štvorček pokrčenej látky.

„Nie je nádherný?“ nadchýnala sa teta Saskia. „Je hodvábný. Aspoň si myslím. No možno sa mýlim.“

„Ďakujem, teta Saskia,“ odvetila Daisy. „Narodeniny mám zajtra. A budem mať štrnásť.“

„Samozrejme!“ vyhŕkla teta Saskia a žmurkla. „Samozrejme, že zajtra. Povedala som niečo iné? A, bože dobrý, kto je toto? Daisy – Daisy, drahá,“ znovu si ju pritiahla k sebe a zahučala ako lodná siréna, „zdá sa, že máte vo vstupnej hale *ORIENTÁLKU*.“

Vyslovila to, akoby som bola medveď alebo had.

„Ja viem, teta Saskia,“ povedala Daisy. „To je moja kamarátka Hazel. Hovorila som ti o nej. Je u mňa na návšteve.“

„No teda!“ zhíkla teta. „To sú mi novinky! Za mojich čias by to nikto nedovolil.“

„Určite nie,“ pritakala Daisy zdvorilo. Teta Saskia sa otočila k lady Hastingsovej a Daisy sa ku mne naklonila